Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρηστιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἰουνίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 22

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΟ

ΘΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 161]

Κρύψασα τὸν κοντὸν αὐτῆς ἐν τῷ χόρτῳ τοῦ ἰτεῶνος, ἵνα τὸν ἀνεύρῃ ὅτε ἤθελε νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἑσπέραν, ἀπῆλθε καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἐκ τῶν πρώτων. Τότε δὲ ἀναμένουσα εἶδεν ὁμίλους σχηματιζομένους καὶ συζητοῦντας μετὰ ζωηρότητος ἣν δὲν εἶχε παρατηρήσῃ τὴν προτεραίαν. Τί συνέβαινε λοιπόν; Λέξεις τινὲς ἃς ἤκουσε τυχαίως ἐπληροφόρησαν αὐτήν.

«Τὸ τσαμένο!

— Ἔκοψαν τὸ δαχτύλι της.

— Τὸ μικρό της τὸ δαχτυλάκι;

— Τὸ μικρό.

— Καὶ τὸ ἄλλο;

— Αὐτὸ δέν της τῶκοψαν.

— Ἐφώναζε;

— Ἐμούγκριζε ποῦταν καϊμὸς καρδιᾶς νὰ την ἀκούῃ κανείς.»

Ἡ Πετρίνα δὲν εἶχε χρείαν νὰ ἐρωτήσῃ τίνος τὸν δάκτυλον ἔκοψαν· καὶ μετὰ τὴν πρώτην συγκίνησιν καὶ ἔκπληξιν κατελήφθη ὑπὸ δεινῆς λύπης. Ἀναμφιβόλως ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἀπὸ δύο μόνον ἡμερῶν· ἀλλ' ὅμως τίς ὑπεδέξατο αὐτὴν ἐλθοῦσαν, τίς την ὡδήγησε, τίς προσηνέχθη πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς φίλην καὶ σύντροφον; ἡ δύστηνος αὕτη κόρη ἥτις τόσον δεινῶς ἔπασχε καὶ ἔμελλε νὰ μείνῃ ἀνάπηρος.

Διενοεῖτο περίλυπος, ὅτε ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτομάτως εἶδεν ἐρχόμενον τὸν κύριον Κλέφτιν· ἐγερθεῖσα προσῆλθε πρὸς αὐτόν, καὶ αὐτὴ ἀγνοοῦσα τί ἔπραττεν, οὐδὲ ἀναμετροῦσα πόσην τόλμη ἦτο ἐν τῇ ταπεινῇ θέσει της τὸ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς ἄνδρα τοιαύτης ἀξίας, προσέτι δὲ καὶ Ἄγγλον.

«Κύριε, εἶπεν Ἀγγλιστὶ εὐαρεστεῖσθε νὰ μ' ἐπιτρέψετε νὰ σας ἐρωτήσω, ἐὰν εἰξεύρετε πῶς εἶνε ἡ Τριανταφυλλιά;

Πρᾶγμα ἔκτακτον, ἠξίωσε νὰ καταβιβάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τῇ ἀποκριθῇ·

«Μετεχειρίσθη τὴν ῥάβδον ἵνα πηδήσῃ τὴν τάφρον διὰ τοῦ κοντοῦ» (Σελ. 163, στήλ. α'.)

«Εἶδα τὴν μάμμην της τὸ πρωὶ καὶ μ' εἶπεν ὅτι εἶχε κοιμηθῆ καλά.

— Ἀ! κύριε, σᾶς εὐχαριστῶ».

Ἀλλ' ὁ Κλέφτιν, ὁ οὐδένα οὐδέποτε εὐχαριστήσας δὲν ἠσθάνθη ὅλην τὴν ἐνυπάρχουσαν συγκίνησιν καὶ την ἐγκάρδιον εὐγνωμοσύνην ἐν τῷ τόνῳ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων.

«Χαίρω πολύ», εἶπεν, ἐξακολουθῶν τὴν ὁδόν του.

Καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν τὴν Τριανταφυλλιὰν μόνην εἶχε κατὰ νοῦν καὶ ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὀπτασίαν της τοσοῦτον ἐλευθερώτερον, καθ' ὅσον ἐγίνετο αὕτη τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας της, ἥτις δὲν ἀπῄτει πλέον προσοχήν.

Κατὰ τὴν ἔξοδον ἔδραμεν εἰς τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀτυχῶς συνήντησε τὴν θείαν, δὲν προυχώρησε περαιτέρω τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

«Νὰ ἰδῇς τὴν Τριανταφυλλιάν, καὶ τί νὰ την κάνῃς; Ὁ γιατρὸς εἶπε νὰ την ἀφήσωμεν ἥσυχη. Σὰν σηκωθῇ θὰ σου εἰπῇ πῶς ἐσακατεύθηκε, ἡ ἀνόητη!»

Ἡ Πετρίνα, ἕνεκα τῆς προλεγείσης ταύτης ὑποδοχῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἑσπέραν· ἀφ' οὗ βεβαίως δὲν θὰ ἐτύγχανε καλλιτέρας ὑποδοχῆς, οὐδὲν ἄλλο τῇ ὑπελείπετο ἢ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν νῆσόν της ἣν ἐπόθει νὰ ἐπανίδῃ. Ἐπανεῦρε δὲ αὐτὴν ὁποίαν τὴν εἶχεν ἀφήσῃ, ἐπειδὴ δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχε νὰ διευθετήσῃ τι, ἠδυνήθη νὰ δειπνήσῃ εὐθύς.

Εἶχε δὲ ὑποσχεθῇ εἰς ἑαυτὴν νὰ παρατείνῃ τὸ δεῖπνόν της τοῦτο· ἀλλὰ καί τοι ἔκοπτε μικρότατα τὰ τεμάχια τοῦ ἄρτου, δὲν ἠδυνήθη νὰ τα πολλαπλασιάσῃ ἐπ' ἄπειρον· ὅτε δὲ οὐδέν τῇ ὑπελείπετο, ὁ ἥλιος ἦτο ἔτι ὑψηλὰ ἐν τῷ ὁρίζοντι. Καθίσασα δὲ εἰς τὸ ἔνδον τῆς καλύβης ἐπὶ τοῦ στελέχους, βλέπουσα διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας ἀντικρὺ αὐτῆς τὴν λίμνην, μακρὰν δὲ τοὺς λειμῶνας διακοπτομένους ὑπὸ τοῦ οἰονεὶ παραπετάσματος τῶν δένδρων, διενοεῖτο περὶ τοῦ σχεδίου τοῦ βίου ὅπερ ὤφειλε νὰ διαχαράξῃ.

Πρὸς τὴν ὑλικὴν αὐτῆς ὕπαρξιν τρία τινὰ ἀπῃτοῦντο κυριώτατα καὶ σπουδαιότατα, κατοικία, τροφή, ἱματισμός!

Καὶ ἡ μὲν κατοικία διὰ τῆς εὐτυχοῦς ἀνακαλύψεως τῆς νήσου ταύτης ἦτο ἤδη ἐξησφαλισμένη, τοὐλάχιστον μέχρι Ὀκτωβρίου καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς δαπάνης· ἀλλὰ τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς καὶ τοῦ ἱματισμοῦ δὲν ἐλύετο διὰ τῆς εὐκολίας ταύτης.

Ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξαρκῇ ἐπὶ μῆνας ὅλους μία λίτρα ἄρτου τὴν ἡμέραν ὡς τροφὴ πρὸς συντήρησιν τῶν δυνάμεων ἃς ἐδαπάνα ἐν τῇ ἐργασίᾳ της; Περὶ

τούτου οὐδὲν ἐγίνωσκε, διότι μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν εἶχεν ἐργασθῆ σπουδαίως· τὴν κακοπάθειαν, τὸν κάματον, τὰς στερήσεις, μάλιστα, ἐγίνωσκεν, ἀλλὰ τυχαίως ὅμως, ἐπί τινας ἡμέρας δυστυχεῖς, ἃς ἠκολούθουν ἄλλαι ἡμέραι ἐξαλείφουσαι τὰ πάντα· ἐν ᾧ οὐδεμίαν εἶχεν ἔννοιαν τοῦ τί ἠδύνατο νὰ εἶνε ἡ ἐπανειλημμένη καὶ συνεχὴς ἐργασία, οὐδὲ αἱ δαπάναι ἃς ἀπῄτει ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Ἀναμφιβόλως εὕρισκεν ὅτι ἀπὸ δύο ἡμερῶν τὰ γεύματά της ἦσαν βραχέα· ἀλλὰ τοῦτο, καθ' ὅλου εἰπεῖν, ἦτο ἁπλῆ τις ἐνόχλησις εἰς τὸν γινώσκοντα ὡς αὐτὴ τὸ μαρτύριον τῆς πείνης· τὸ νὰ μὴ ἐξαντλῇ τὴν ὄρεξίν της δὲν ἦτο τίποτε, ἐὰν διετήρει τὴν ὑγίειαν καὶ τὴν δύναμιν. Ἄλλως τε θὰ ἠδύνατο μετ' οὐ πολὺ νὰ αὐξήσῃ τὴν δόσιν, καὶ νὰ προσθέσῃ ἐπὶ τοῦ ἄρτου τῆς

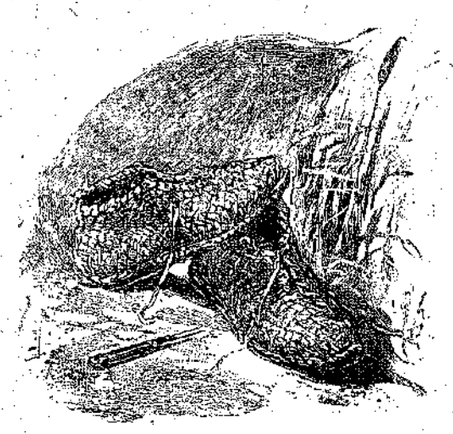

«Αἱ σπαρτίδες τῆς Πετρίνας»

ὀλίγον βούτυρον ἢ τεμάχιον τυρίου· λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ πράξῃ ἢ νὰ παραμείνῃ, ἡμέραι δέ τινες πλέον ἢ ἧττον καὶ ἑβδομάδες δὲν ἦσαν τίποτε.

Τοὐναντίον δὲ ὁ ἰματισμός, τοὐλάχιστον ὡς πρὸς πολλὰ τῶν μερῶν αὐτοῦ, ἦτο ἐν ἀποσυνθέσει, ὅπερ τὴν ἠνάγκαζε νὰ ἐνεργῇ ὅσον τάχιστα, διότι αἱ ἐπιδιορθώσεις αἱ γενόμεναι κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον αὐτῆς διαμονὴν παρὰ τῇ Ρουκερῇ, ἦσαν ἐν ἀποσυνθέσει.

Τὰ σανδάλιά της ἰδίᾳ τοσοῦτον εἶχον λεπτυνθῆ, ὥστε τὸ πέλμα ἐκάμπτετο ὑπὸ τὸν δάκτυλον ὅτε το ἐψηλάφα· δὲν ἦτο δὲ δύσκολον νὰ ὑπολογίσῃ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τοῦ ἐπάνω μέρους, καὶ τοῦτο θὰ ἐγίνετο τοσοῦτον ταχύτερον, καθ' ὅσον, ὁδηγοῦσα τὸ ἀμαξίδιόν της, ὤφειλε νὰ βαδίζῃ ἐπὶ ὁδῶν νεωστὶ λιθοστρώτων, ἔνθα ἡ φθορὰ ἦτο ταχεῖα. Τούτου δὲ γενομένου τί ἤθελε πράξῃ; Προδήλως ὤφειλε ν' ἀγοράσῃ καινουργῆ σανδάλια· ἀλλὰ τὸ ὀφείλειν καὶ τὸ δύνασθαι εἶνε δύο διάφορα πράγματα, πόθεν δὲ θὰ εὕρισκε τὸ χρῆμα εἰς τὴν δαπάνην ταύτην;

Τὸ πρώτιστον λοιπόν, τὸ μᾶλλον ἐπεῖγον ἦτο ἡ κατασκευὴ σανδαλίων· τοῦτο δὲ παρεῖχεν αὐτῇ δυσχερείας, αἵτινες εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτε ἐπεχείρησε τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, τὴν ἀπεθάρρυναν. Οὐδέποτε εἶχε διανοηθῆ νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτὴν τί ἐστι σανδάλιον· ἀλλ' ὅτε το ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ποδός της ἕνα το περιεργασθῆ, καὶ εἶδε πῶς τὸ ἐπάνω μέρος ἦτο ἐρραμμένον ἐπὶ τοῦ πέλματος, τὸ ὀπισθεν συνηνωμένον πρὸς τὸ ἐπάνω καὶ ἡ πτέρνα προστεθειμένη εἰς τὸ ὅλον, κατενόησεν ὅτι ἦτο ἐργασία ὑπὲρ τὰς δυνάμεις της καὶ τὴν θέλησίν της, οὐδὲν ἄλλο δυναμένη νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ ἢ σέβας εἰς τὴν τέχνην τοῦ σανδαλοποιοῦ. Ἐξ ἑνὸς τεμαχίου ξύλου κατεσκευασμένον ξυλοπέδιλον ἦτο δι' αὐτὸ τοῦτο εὐκολώτερον· ἀλλὰ πῶς νὰ το σκάψῃ, ἀφ' οὗ οὐδὲν ἄλλο ἐργαλεῖον εἶχεν ἢ τὸ μαχαίριόν της;

Ἐσκέπτετο περίλυπος τὰς δυσχερείας ταύτας, ὅτε οἱ ὀφθαλμοί της, ἀορίστως πλανώμενοι ἐπὶ τῆς λίμνης καὶ τῶν ὀχθῶν αὐτῆς, συνήντησαν πυκνάδα καλαμίων καὶ ἐπ' αὐτῶν ἑστάθησαν· οἱ βλαστοὶ τῶν καλαμίων τούτων ἦσαν εὔρωστοι, ὑψηλοί, πυκνοί, μεταξὺ δὲ τῶν βλαστησάντων τὸ ἔαρ ὑπῆρχον ἐκ τοῦ προηγουμένου ἔτους ἐρριμμένοι εἰς τὸ ὕδωρ, οἵτινες δὲν ἐφαίνοντο ἀκόμη σεσηπότες. Βλέπουσα τοῦτο διενοήθη ὡς ἐξῆς· οἱ ἄνθρωποι ὑποδύονται δερμάτινα σανδάλια καὶ ξυλοπέδιλα· ὡσαύτως δὲ καὶ σπαρτίδας, ὧν τὸ πέλμα γίνεται ἐκ πλεκτῶν σπαρτίων, τὸ δ' ἐπάνω μέρος ἐξ ὀθόνης. Διατί δὲ νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ νὰ πλέξῃ πέλματα διὰ τῶν καλαμίων ἐκείνων, ἅτινα ἐφαίνοντο φυόμενα ἐκεῖ ἐξεπίτηδες, ἵνα τα μεταχειρισθῇ ἐάν εἶχε τὴν εὐφυΐαν;

Πάραυτα ἐξῆλθε τῆς νήσου καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν ὄχθην, ἦλθεν εἰς τὴν πυκνάδα τῶν καλαμίων καὶ εἶδεν ὅτι εὐκολώτατα ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ ὅσα ἤθελεν ἐκ τῶν ἀρίστων βλαστῶν, τοῦτ' ἔστι ἐκείνους οἵτινες ἤδη ἀπεξηραμμένοι, ἦσαν ὅμως εὐλύγιστοι ἔτι καὶ ἀντέχοντες.

Ἔκοψε ταχέως μέγα δεμάτιον καὶ μετεκόμισεν εἰς τὴν καλύβην, καὶ παρευθὺς ἐπεχείρησε τὸ ἔργον.

Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔπλεξε τεμάχιον πλέγματος ἑνὸς περίπου μέτρου, ἐνόησεν ὅτι τὸ πέλμα τοῦτο, λίαν ἐλαφρόν, καθὸ λίαν χαλαρόν, οὐδόλως ἦτο στερεόν, καὶ ὅτι πρὶν πλέξῃ τὰ καλάμια, ὤφειλον νὰ ὑποστῶσι προπαρασκευήν τινα, ἥτις καταθλῶσα τὰ ἴνας αὐτῶν, ἤθελε μεταβάλῃ αὐτὰ εἰς χονδρὸν στυπεῖον.

Τοῦτο δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἐμποδίσῃ οὐδὲ νὰ τὴν θορυβήσῃ· διότι εἶχε τὸ στέλεχος, ἐφ' οὗ νὰ κοπανίσῃ τὰ καλάμια, τῇ ἔλειπε δὲ μόνον τὸ κόπανον ἢ τὸ σφυρίον, ἅτινα ἀντικατέστησε λίθος στρογγύλος, ὃν ἀνεζήτησε καὶ εὗρεν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ πάραυτα, ἤρχισε κοπανίζουσα τὰ καλάμια ἀλλὰ δὲν τα ἀνέμιγνυε. Ἡ σκιὰ τῆς νυκτὸς κατέλαβεν αὐτὴν ἐργαζομένην, καὶ κατεκλίθη ὀνειροπολοῦσα τὰς κομψὰς σπαρτίδας μετὰ κυανῶν ταινιῶν, ἃς μετ' οὐ πολὺ ἔμελλε νὰ φορέσῃ, διότι οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ, ἂν μὴ κατὰ πρῶτον, ἀλλὰ τοὐλάχιστον κατὰ δεύτερον, κατὰ τρίτον, κατὰ δέκατον.

Ἀλλὰ δὲν προέβη μέχρι τούτου, διότι τὴν ἐπιοῦσαν ἐσπέραν εἶχεν ἱκανὰ πλέγματα πρὸς ἔναρξιν τῶν πελμάτων της καὶ τὴν μεθαύριον, ἀγοράσασα καμπύλον ὀπήτιον, τοῦτ' ἔστι σουβλίον, εἰς ὃ ἐδαπάνησε πέντε λεπτά, τολύπην κλωστῆς πέντε λεπτῶν, τεμάχιον ταινίας βαμβακίνης χρώματος κυανοῦ τῆς αὐτῆς τιμῆς, εἴκοσιν ὑφεκατόμετρα λινοῦ χονδροῦ ἀντὶ εἴκοσι λεπτῶν, δαπανήσασα ἐν ὅλῳ τριάκοντα πέντε λεπτά, ὅσα ἠδύνατο νὰ δαπανήσῃ ἂν ἤθελε νὰ μὴ στερηθῇ τοῦ ἄρτου τὸ σάββατον, προσεπάθησε νὰ κατασκευάσῃ πέλμα, μιμουμένη τὸ τοῦ σανδαλίου της. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὑρέθη σχεδὸν που στρογγύλον, ὅπερ ἀκριβῶς δὲν εἶνε τὸ σχῆμα τοῦ ποδός, τὸ δεύτερον, μᾶλλον φιλοτονηθέν, εἶχε σχῆμα ἀλλόκοτον, τὸ τρίτον δὲν ἀπέβη σχεδὸν ἐπιτυχέστερον· ἀλλὰ τέλος τὸ τέταρτον, καλῶς ἐσφιγμένον κατὰ τὸ μέσον, πλατὺ κατὰ τοὺς δακτύλους, συνεσταλμένον κατὰ τὴν πτέρναν, ἠδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὸν ὡς πέλμα.

Ὁποία χαρά! Ἅπαξ ἔτι πρὸς τούτοις ἀπεδείχθη ὅτι διὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς καρτερίας κατορθοῖ τις ὅτι ἂν θέλῃ ἀσφαλῶς, καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ κατ' ἀρχὰς ἀδύνατον φαινόμενον, καὶ ἂν ὡς μόνον βοηθὸν ἔχῃ ὀλίγην εὐφυΐαν ἄνευ χρημάτων, ἄνευ ἐργαλείων, ἄνευ οὐδενός.

Τὸ ἐλλεῖπον ἐργαλεῖον πρὸς ἀποκεράτωσιν τῶν σπαρτίδων της ἦτο τὸ ψαλίδιον· ἀλλ' ἡ ἀγορὰ αὐτοῦ ἤθελεν ἔχῃ ἀκόλουθον δαπάνην τοιαύτην, ὥστε ὤφειλε νὰ οἰκονομηθῇ καὶ ἄνευ ψαλιδίου. Ἀλλ' εὐτυχῶς εἶχε τὸ μαχαίριόν της καὶ δι' ἀκόνης, ἣν ἀνεζήτησε καὶ εὗρεν εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμίου, ἠδυνήθη νὰ καταστήσῃ αὐτὸ ἀρκούντως κοπτερόν, ἵνα κόψῃ τὸ ὕφασμα, ἁπλώσασα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στελέχους.

Οὐδὲ ἡ ῥαφὴ τῶν τεμαχίων τοῦ ὑφάσματος κατωρθώθη διὰ μιᾶς· ἀλλ' ἐδέησε νὰ γίνωσιν ἐπανειλημμέναι ἀπόπειραι, νὰ ἐπαναλάβῃ πολλάκις αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς· τέλος δέ το κατώρθωσε καὶ τὸ σάββατον πρωὶ χαίρουσα ἀπῆλθεν

ὑποδεδεμένη κομψὰς σπαρτίδας φαιάς, συγκρατουμένας καλῶς εἰς τὸν πόδα της διὰ ταινίας κυανῆς, σταυροειδῶς δεδεμένης ἐπὶ τῶν περικνημίδων της.

Κατὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, διαρκέσασαν τέσσαρας ἑσπέρας καὶ τρεῖς τρωΐας, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τῆς ἡμέρας, ἡ Πετρίνα εἶχεν ἐρωτήσῃ ἑαυτὴν τί ἤθελε κάμῃ τὰ σανδάλιά της, ὅτε ἤθελε καταλίπῃ τὴν καλύβην της. Ἀναμφιβόλως δὲν ἐφοβεῖτο μήπως τα κλέψωσι, διότι ψυχὴ δὲν εἰσήρχετο εἰς τὴν καλύβην. Ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ φαγωθῶσιν ὑπὸ τῶν ποντικῶν; Ἐὰν ἐγίνετο τοῦτο, ὁποία καταστροφή! Λοιπὸν ἵνα προλάβῃ τὸν κίνδυνον τοῦτον, ὤφειλε νὰ τα φυλάξῃ ἐκεῖ, ὅπου οἱ ποντικοί, οἱ πανταχοῦ εἰσχωροῦντες, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ τα φθάσωσιν. Ὡς ἀσφαλέστατον δέ τῃ ἐφάνη, ἀφ' οὗ οὔτε ἱματιοθήκην εἶχεν, οὔτε θήκην, οὐδὲ ἄλλο τι δυνάμενον νὰ κλείεται, νὰ τα κρεμάσῃ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῆς καλύβης διὰ κλαδίου ἰτέας.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΤΟΤΙΜΟΤΟΥ

Ὁ Τοτιμότος ἐκάθησεν εἰς τὴν σκιὰν ἑνὸς μύρτων, διὰ νὰ βυθισθῇ ἡσύχως εἰς βαθείας σκέψεις.

Διατί ἐξέλεξε τὸ μοναχικὸν ἐκεῖνο μέρος ὅπου ἑκατὸ σμήνη μελισσῶν βομβοῦντα ἐτάραττον μᾶλλον τοὺς συλλογισμούς του;

Διότι πλήρης δόξης, συνάψας εἰρήνην πρὸς τοὺς γείτονάς του, ἐσκέφθη ὅτι ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὴν τελευταίαν παραγγελίαν τὴν ὁποίαν ἀφῆκε πρὸς αὐτὸν ὁ πατήρ του ἀποθνήσκων.

«Γιέ μου, τῷ εἶχεν εἴπῃ ὁ σεβάσμιος γέρων, ὁ πόλεμος εἶνε θλιβερὰ ἀνάγκη· ἅμα νικήσῃς τοὺς ἐχθρούς σου, κυβέρνα τὸν λαόν σου μὲ φρόνησιν καὶ ἐργάζου διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ βασιλείου σου. Μόνον τὴν τέχνην τοῦ πολέμου εἰμπόρεσα νὰ σε διδάξω, ἀλλὰ παρατήρησε τὰς μελίσσας, αὐταί θὰ σε μάθουν τὸ μυστικὸν πῶς ἀκμάζουν καὶ προοδεύουν τὰ κράτη».

Διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν ὁ Τοτιμότος, παρετήρει ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς τὰς πέριξ τῆς κυψέλης ἱσταμένας μελίσσας.

Τὰς ἔβλεπε νὰ ἀπομακρύνωνται, νὰ ἐπανέρχωνται, νὰ ἐξαφανίζωνται εἰς τὸ σκοτεινὸν ἄνοιγμα τῶν κατοικιῶν των ἢ νὰ ἀναβαίνωσιν ὑψηλά. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας τοῦτο ἔκαμνον, χωρὶς τίποτε νὰ ταράξῃ τὴν ἀδιάκοπον ἐργασίαν των.

Ἔξαφνα ἰσχυρὸς ἄνεμος ἔπνευσε, σκορπίζων ἐπὶ τῆς χλόης κόνιν καὶ ἔντομα καὶ ξηρὰ φύλλα. Ὁ Τοτιμότος ἔκυψε καὶ εἶδεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μικρὸν τέττιγα, καὶ μικρὰν μέλισσαν πληγωμένην.

— Αἴ, τί σου συνέβη; ἠρώτα ὁ μικρὸς τραγουδιστὴς εἰς τὴν δυστυχῆ πληγωμένην μέλισσαν.

— Ἔσπασα τὸ πτερό μου ἐν ᾧ ἐπιπτα, ἀπεκρίθη ἡ μέλισσα· τώρα δὲν θα εἰμπορῶ πλέον νὰ πετάξω.. Τὸ περισσότερό που μ' ἐνοχλεῖ εἶνέ που θὰ διακόψω τὴν ἐργασίαν μου.

— Ξεκουράσου λοιπὸν ἕως τὸ βράδυ.

— Πολὺ ἀσυλλόγιστα ὁμιλεῖς, κύριε τζίτζηκα, εἶπεν ἡ μέλισσα, καὶ ποῖος θὰ κάμῃ τὴν ἐργασίαν μου;

— Μία ἄλλη σύντροφός σου· εἶσθε τόσον πολλαί.

— Δὲν θέλω νὰ κάμῃ ἄλλος τὴν δουλειά μου, εἶπε μὲ πικρίαν ἡ μέλισσα.

— Ἡ φρόνησις ὅμως ἀπαιτεῖ, εἶπεν ὁ τέττιξ, νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, θά σου κρατήσω συντροφιά. Θέλεις νὰ σου τραγουδήσω τίποτε;

— Μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι μου, εἶπεν ἡ μέλισσα, μὲ τὸν αὐτὸν ἀπότομον τρόπον.

— Λυποῦμαι πολύ, εἶπε μὲ γλυκύτητα ὁ τέττιξ, εἰδεμὴ θά σε παρεκάλουν νὰ μου ὁμιλήσῃς, διὰ τὴν κυψέλην σου, περὶ τῆς ὁποίας δὲν εἴξεύρω τίποτε, διατί εἶνε κλειστὴ εἰς τοὺς ξένους.. Τί ὡραῖα πράγματα θὰ ἔχῃ μέσα. Ἕνας φίλος μου μοῦ εἶπε πως τὰ παλάτια σας περιέχουν ἀμέτρητους θησαυρούς, καὶ ὅτι ὁ λαός σας ἔχει ὅλας τὰς ἀρετάς.

Ὁ τέττιξ εὗρε τὸ καταλληλότερον μέσον νὰ εἶνε εὐχάριστος εἰς τὴν μέλισσαν.

— Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη μὲ ἀφέλειαν ἡ μέλισσα, ἥτις πράγματι ηὐχαριστεῖτο νὰ γίνεται περὶ αὐτῆς λόγος· τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ζῶμεν ἡμεῖς, τρεῖς χιλιάδες ἔτη κ' ἐδῶ, ζητοῦν νὰ λάβουν ὡς παράδειγμα τὰ ἔθνη. Ὅσο δὲ καὶ ἂν ἐκοπίασαν οἱ ἄνθρωποι δὲν εἰμπόρεσαν ἀκόμη νὰ μάθουν ὅλα τὰ προσόντα μας.

— Ὦ! εἶπεν ὁ τέττιξ μετὰ θαυμασμοῦ.

Ἡ μέλισσα ἐξηκολούθησεν ὑπερήφανος.

«Ἡ φύσις ἠθέλησε μία ἀπὸ ἡμᾶς νὰ γεννᾷ τὰ ᾠά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνονται τὰ παιδιά μας· ἀλλ' ἔδωκεν εἰς ὅλας μας μητρικὴν καρδίαν. Πολὺ πρὸ τῆς γεννήσεώς των ἑτοιμάζομεν μὲ τρυφερὰν ἀγάπην τὰς κοιτίδας τῶν μικρῶν μελισσῶν. Αἱ κοιτίδες αὐταὶ εἶνε κελλία ἀπὸ κηρὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἡ μητέρα μας ἀποθέτει ἓν ᾠὸν· πολὺ γρήγορα κάμνει τὴν ἐργασίαν αὐτήν, οὐδὲ τρία δευτερόλεπτα δὲν περνοῦν ἕως ὅτου ἀπὸ τὸ ἓν κελλίον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἄλλο.

»Ἅμα ἐκκολαφθοῦν αἱ μικραὶ μέλισσαι τὰς τρέφομεν μὲ ἕνα πολτὸν καμωμένον ἀπὸ κηρὸν καὶ ἴριδα, τὴν χρυσῆν ἐκείνην κόνιν, ἥτις εὑρίσκεται εἰς τὴν κάλυκα τῶν λειρίων, τῶν ῥόδων καὶ τῶν ἄλλων ἀνθέων· ἀργότερα προσθέτομεν καὶ ὀλίγον μέλι εἰς τὸ φαγητὸν τοῦτο.

»Εἰξεύρεις ἐκ πείρας τί λέγεται «ὕπνος τῆς χρυσαλλίδος»· εἶνε ὁ ὕπνος κατὰ τὸν ὁποῖον μεταβαίνομεν εἰς τὴν κατάστασιν τελείου ἐντόμου. Ἀποκοιμούμεθα κάμπαι καὶ ἐξυπνοῦμεν τέττιγες, μεταλοῦδαι, μέλισσαι. Τὰ μικρὰ μας εἰς τὸν ὕπνον τοῦτον βυθίζονται ὅταν γίνωνται τριῶν ἡμερῶν· μετὰ εἴκοσι ἡμέρας γίνονται μέλισσαι, μᾶς ἀκολουθοῦν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ τοὺς κήπους, καὶ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν κοινὴν ἐργασίαν.

»Εἴμεθα εἴκοσι χιλιάδες ἐργάτιδες, καὶ δικαίως ἔχομεν αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι ἐργαζόμεθα ἀδιακόπως. Συνεννοούμεθα λαμπρά, αἱ δὲ προσπάθειαι ὅλων μας τείνουν εἰς τὸ νὰ καταστήσουν εὐτυχῆ τὴν κυψέλην μας, εἰς τὸ νὰ μας τιμοῦν οἱ γείτονές μας καὶ νὰ μας φοβοῦνται οἱ ἐχθροί μας.

»Ἡμεῖς κάμνομεν τοὺς νόμους μας καὶ φροντίζομεν περὶ τῆς ἐκτελέσεώς των, ὥστε εἰς καμμιᾶς ἀπὸ ἡμᾶς τὸν νοῦν δὲν ἔρχεται νὰ τον παραβῇ.

»Ὅταν ἔρχεται ὁ χειμὼν κλείομεν τὰς θύρας μας εἰς τὸν παγερὸν ἄνεμον συσφιγγόμεθα ἀναμεταξύ μας διὰ νὰ ζεσταθῶμεν περισσότερον καὶ κοιμώμεθα μέχρι τῆς προσεχοῦς ἀνοίξεως.

»Ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι, τί κίνησις καὶ τί θόρυβος. Ἡ κάθε μία ἐπαναλαμβάνει τὸ ἔργον της· οἱ ἀρχιτέκτονέμας κτίζουν τὰ κελλία, ἡ βασίλισσά μας γεννᾷ, καὶ ἀρχίζει πάλιν ἡ ἀνατροφὴ τῶν μικρῶν. Τότε τὸ λιβάδι ὁ λόφος, ἡ κοιλὰς εἶνε ἰδικά μας· τὸ βλέμμα μας βλέπει ἀπὸ μακρὰν τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα ἀγαποῦμεν· ἡ λεπτή μας ὄσφρησις μανθάνει ὅσα μας κρύπτει κανὲν ἐμπόδιον· ἀντλοῦμεν μὲ τὴν κεραίαν μας ἀπὸ τὸν κάλυκα τῶν ἴων καὶ τοῦ θύμου. Τὰ ἄνθη αὐτὰ ἀνήκουν εἰς ἡμᾶς πολὺ περισσότερον παρὰ εἰς τὰς πεταλούδας.

»Ἡ βασίλισσά μας εἶνε ἥσυχος, ἀλλὰ ἂν νέαι μέλισσαι ἐπιχειροῦν νὰ γεννήσουν ὠά ὅπως αὐτή, τότε γίνεται μανιώδης καὶ τας θανατώνει. Ἐνίοτε μερικαὶ ἐξ αὐτῶν κατορθώνουσι νὰ διαφύγωσι· τότε ἀπέρχονται ἀπὸ τὴν κυψέλην, συνοδευόμεναι ἀπὸ ἄλλας μελίσσας, ἐργάτιδας, αἱ ὁποῖαι συνδέονται πρὸς ἀλλήλας ὥστε σχηματίζουσι ζωντανὴν δέσμην. Τότε καλοῦνται σ μ ῆ ν ο ς.

»Εἶνε πολὺ εὔκολον τότε εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ τας συλλάβουν καὶ ἔχουν μεγάλην ἐπιδεξιότητα πρὸς τοῦτο. Μισὸ κολοκύθι, ἕνα κομμάτι πανὶ ἀρκεῖ διὰ νὰ τας συλλάβουν. Τότε ἂν ἐκεῖνος ὅστις τὰς συνέλαβε, τὰς τοποθετήσῃ εἰς μέρος ἁρμόδιον μένουσιν ἐκεῖ εὐχαρίστως.

»Διότι, φίλε μου τζίτζηκα, ἡ συνα-

ναστροφή τῶν ἀνθρώπων δέν μας δυσαρεστεῖ· μᾶς κλέπτουν ὀλίγον μέλι· ἀλλὰ λέγουν τόσον κολακευτικὰ πράγματα δι' ἡμᾶς. Εἰξεύρεις ὅτι οἱ ποιηταὶ ὅλων τῶν χρόνων καὶ ὅλων τῶν τόπων μᾶς ἐξύμνησαν διὰ τῆς λύρας των. Ὁ γενικὸς οὗτος ἔπαινος εἶνε ἀνταμοιβὴ τῶν ἀρετῶν μας.»

Ἡ μέλισσα ἐτάνυσε τὰς πτέρυγάς της.

— Εἶμαι καλλίτερα, χαῖρε, εἶπε καὶ ἐπέταξε.

* * *

Ὁ τέττιξ ἔμεινεν ἐν ἀμηχανίᾳ. Τί; ἡ ἀχάριστος μέλισσα ἀνεχώρησε χωρὶς μίαν λέξιν φιλόφρονα νὰ εἴπῃ πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ἀφ' οὗ συνεπάθησεν εἰς τὸ πάθημά της τὴν ἤκουσε τόσην ὥραν;

Ἔπειτα ὁ ἀσυλλόγιστος τραγουδιστὴς ἤρχισε νὰ σκέπτεται:

— Φεῦ! εἶπεν· ὅπως ἡ μέλισσα, κ' ἐγὼ ἐξῆλθον ἀπὸ ἓν μικρὸν ᾠὸν ὑπὸ τὴν μορφὴν μικροῦ σκώληκος, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφρόντισε περὶ ἐμοῦ. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐσύρθην πλησίον τῆς ρίζης ἑνὸς δένδρου, κρυμμένος δὲ ὑποκάτω τῆς γῆς ἐζήτησα ὅπως εἰμπόρεσα τὴν τροφήν μου εἰς τὰς ρίζας. Ἐν πρωῒ τῆς ἀνοίξεως, χωρὶς νὰ εἰξεύρω κ' ἐγὼ τὸ πῶς, ἠλευθερώθην ἀπὸ ἓν τραχὺ περίβλημα. Ὁ ἥλιος πρώτην φορὰν μ' ἐθώπευσε καὶ ἔψαλλα δι' αὐτὸν ἕνα ὕμνον εὐγνωμοσύνης.

Ἔστρεψε καὶ εἶδε τοὺς πόδας του· τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ; Τὸ δὲ στόμα του, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε κεραίαν, διὰ ποίαν ἐργασίαν ἦτο κατάλληλον;

Ἐν τούτοις οἱ λόγοι τῆς μελίσσης ἀντήχουν ὀδυνηρῶς εἰς τὴν καρδίαν του· ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἐλαφρὰ αὔρα τοῦ θέρους τὸν ἐλυπήθη.

— Ἡ ζωή σου δὲν εἶνε ἀνωφελής, εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ στοργῆς, ὦ σύντροφε τοῦ ποιμένος καὶ τοῦ γεωργοῦ. Οἱ ποιηταί, οἵτινες ἐξύμνησαν τὴν μέλισσαν δὲν ἐλησμόνησαν καὶ σέ. Ψάλλεις τὰς ὡραίας ἡμέρας, φαιδρύνεις τὸν θερισμόν, δεικνύεις εἰς τὸν ἀγρότην τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως· Εἶσαι συγχρόνως καὶ ἐλπὶς διὰ μερικούς· ὁ δὲ ἄνευ ἑστίας ἐπαίτης, τρέμων τὸν χειμῶνα ὑπὸ τὰ ῥάκη, σὲ συλλογίζεται ἐν ᾧ ἀκούει τὸν ἄνεμον νὰ συρίζῃ.

Ὦ τέττιξ, φίλε τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ὡραίων ἡμερῶν, ἄκουσε τί λέγουν οἱ ποιηταὶ περὶ σοῦ:

«Εὐτυχισμένε τζίτζηκα, σὲ ἀγαπᾷ ὁ γεωργός, κανεὶς δὲν σε πειράζει, καὶ οἱ ἄνθρωποί σε σέβονται γιατὶ εἶσαι ὁ γλυκόφωνος προφήτης τοῦ καλοκαιριοῦ.»

Ὁ μικρὸς τραγουδιστὴς ἀνώρθωσε τὴν κεφαλήν του· ὁ προορισμός του λοιπὸν ἦτο νὰ τραγουδῇ. Ἀνέβη εἰς τὸν ὑψηλότερον κλάδον καὶ ἐγέμισε τὸν ἀέρα μὲ τὴν φωνήν του, ἕως ὅτου ἡ μικρὰ ψυχή του ἐξηφανίσθη μὲ τὸν τελευταῖον τόνον τῆς φωνῆς του.

* * *

Ὁ Τοτιμότος ἐξύπνησε· αἱ μέλισσαι ἐξηκολούθουν νὰ βομβῶσιν, ἐπὶ δὲ τῆς πυκνοφύλλου κορυφῆς μιᾶς συκομωρέας εἷς τέττιξ ἔψαλλε.

Ὁ πολεμιστὴς ἔμεινε πολλὴν ὥραν σύννους.

— Μικρὰ πνεύματα τοῦ ἀέρος, εἶπε τέλος, μ' ἐδιδάξατε πολὺ περισσότερον παρὰ οἱ μεγαλείτεροι λόγοι.

«Σὺ ὦ μέλισσα, μ' ἔμαθες ὅτι τὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι λαὸν πρέπει νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς νόμους καὶ νὰ ἐργάζωνται ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὴν εὐτυχίαν ὅλων. Καὶ ἐν τούτοις . . . Ἐν τούτοις κάτι σᾶς λείπει. Ἐξωρίσατε μακράν σας τὴν καλοσύνην, τὴν θείαν αὐτὴν ἀρετὴν ἥτις ἑξωραΐζει ὅλας τὰς ἄλλας.

Ἦτο ὀρθός. Ἐπὶ τοῦ στήθους του ἔσφιγγε τὰ βέλη του καὶ τὸ τόξον του, τοὺς πιστοὺς συντρόφους του, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ἀπεχωρίζετο· ὕψωσε πρὸς τοὺς ὑψηλοὺς κλάδους συγκεκινημένον βλέμμα.

— Καὶ σύ, τέττιξ, μικρὸν ἐφήμερον ὄν, μ' ἔκαμες νὰ ἐννοήσω ὅτι τίποτε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν εἶνε περιττόν, ἐφάνης εὔσπλαγχνος εἰς τὴν πληγωμένην μέλισσαν· ἐλυπήθης τὸν πόνον της καὶ ἔκαμες ὅ,τι εἰμπόρεσες διὰ νὰ την ἀνακουφίσῃς. Ὁ Τοτιμότος, ὁ βασιλεὺς τόσων γενναίων πολεμιστῶν, θὰ γίνῃ, χάρις εἰς σέ, πατὴρ ὅλων τῶν ὑπηκόων του, τῶν ἀδυνάτων, τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ὅσους μαστίζει ἡ συμφορὰ καὶ τὸ γῆρας.

Καὶ βραδέως διηυθύνθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ καλαμοσκεπὲς αὐτοῦ παλάτι

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1.

Συντρόφους διάλεγε καλούς,
ἂν θὲς καὶ σὺ καλὸς νὰ γένῃς·
καὶ μὴ συζῆς μὲ τοὺς χωλούς,
Γιατὶ θὰ μάθῃς νὰ χωλαίνῃς

2.

Σὲ κάθε δυσκολία ποῦ θὰ σ'ἀπαντήσῃ
βοήθεια ζήτα πρῶτ' ἀπ'τὸ Θεό σου,
Μὰ ξεῦρε πως κανεὶς δέν θά σε βοηθήσῃ
καλλίτερα ἀπὸ τὸν ἐαυτό σου.

3.

Πρῶτα ἡ δευλειά καὶ ὕστερα ἡ σκέψι,
πολλοὺς ἀνθρώπους ἔχει καταστρέψῃ.
Ὅποιος σκεφθῇ πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃ,
αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ μετανοήσῃ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Τὸ πουλί που 'ς τὸ κλαδὶ
μ' ἁρμονία κελαδεῖ
μᾶς χαρίζει τὴ φωνή του.
Μὰ ὁ Πλάστης προνοεῖ
καὶ του σκέπει τὴ ζωὴ
γιατ' ἐκείνη εἶνε δική του.

Διὰ τοῦτο τὰ παιδιὰ
πῶχουν ἀσπλαγχνη καρδιὰ
καὶ μὲ πέτρες το ξιππάζουν,
ἂν κτυπήσοον τὸ πουλί,
κάμνουν ἄδικο πολύ,
μὲ τὸν Πλάστη, λές, τὰ βάζουν.

Μὲ τὸν Πλάστη π' ἀγαπᾷ
τὰ πουλιὰ τὰ χαρωπά,
ὅπου ψάλλουν μ' εὐφροσύνη,
καὶ διαλαλοῦν 'ς τὴ γῆ
τὴν μεγάλη του στοργή,
τὴν πολλὴ του καλωσύνη.

Τὸ πουλί που 'ς τὸ κλαδὶ
μ' ἁρμονία κελαδεῖ,
μὴ κανένας τὸ σκοτώσῃ;
γιατὶ θᾶρθ' ἕνας καιρός,
κι' ὁ φονέας ὁ σκληρὸς
τοῦ κακοῦ θὰ μετανοιώσῃ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΧΟΙΡΟΣ ΚΑΙ ΔΡΥΣ

Εἰς τὴν ρίζαν γηραιᾶς δρυός, ἔτρωγεν ἀπλήστως βαλάνους εἷς χοῖρος, ἔπειτα δὲ ἐκυλίετο εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἐξηπλώνετο καὶ ἐκοιμᾶτο. Μίαν ἡμέραν τοῦ ἦλθε διάθεσις νὰ σκάψῃ τὸ ἔδαφος τῆς ρίζης.

— Θὰ πάθῃ τὸ δένδρον, τῷ λέγει εἷς κόραξ ὅστις ἐκάθητο ἐπὶ κλάδου τῆς δρυός· ἂν οἱ ὀδόντες σου φάγουν τὴν ρίζαν, ἡ δρῦς θὰ ξηρανθῇ.

— Αἴ, καὶ τί με μέλει, ἂς ξηρανθῇ! αὐτὴ τὴν ἔννοια θὰ ἔχω τώρα· ἐγὼ φθάνει νὰ ἔχω βαλανίδια ἐδῶ πέρα νὰ τρώγω, καὶ δι' ἄλλο τίποτε δὲν ἀνησυχῶ.

— Ἀλλ' εἰς ποῖον χρεωστεῖς τὴν εὐτυχίαν σου, ὦ χοῖρε; τῷ λέγει ἡ δρῦς· ἂν εἰμπορούσες νὰ σηκώσῃς τὸ ρύγχος σου πρὸς ἐμέ, θὰ ἔβλεπες ὅτι τὰ βαλανίδια, τὰ ὁποῖα σε τρέφουν καὶ σε παχύνουν, ἐγὼ τα γεννῶ.

Πόσοι ὁμοιάζουν μὲ τὸν χοῖρον· δὲν γνωρίζουν τοὺς εὐεργέτας των· ἀλλὰ ζητοῦν νὰ τοὺς βλάψουν καὶ νὰ τοὺς καταστρέψουν!

[Κατὰ τὸν διάσημον Ῥῶσσον μυθογράφον ΚΡΙΛΟΦ].

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μ' ἀρέσουν τὰ ἔξυπνα παιδιά, μ' ἀρέσουν τὰ ἐπιμελῆ, μ'ἀρέσουν τὰ εὐπειθῆ, μ' ἀρέσουν ὅσα ἔχουν τάξιν. Πολὺ μ' ἀρέσουν καὶ τὰ παιδιά που εἶνε καταδεκτικά, ποῦ δὲν ἔχουν ὑπερηφάνειαν, ποῦ κάμνουν προθύμως ὅ,τι εἰπῇ ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα καὶ δὲν νομίζουν ὅτι τάχα προσβάλλεται ἡ φιλοτιμία των.

Τέτοια καλὴ κόρη εἶνε ἡ Ἀρσινόη. Ἀγαπᾷ πολὺ τὰ γράμματα — παίρνει πάντα ἄριστα εἰς τὸ σχολεῖον, — ἀναγινώσκει μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ὡραῖα καὶ τερπνὰ βιβλία — ἔχει καταφάγῃ ὅλους τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως», — τῆς ἀρέσει ὁ περίπατος, καὶ εὐχαριστεῖται πολὺ νὰ κεντᾷ καὶ νὰ πλέκῃ.

Ἀλλὰ θέλει νὰ εἶνε καὶ καλὴ οἰκοκυρούλα. Δὲν εἶνε φαντασμένη. Δὲν εὑρίσκει ὅτι εἶνε βλαβερὰ διὰ τὴν μύτην της ἡ ὀσμὴ τοῦ μαγειρείου. Νομίζει ὅτι μία καλὴ κόρη πρέπει νὰ εἰξεύρῃ καὶ πιάνο, ἀλλὰ νὰ εἰξεύρῃ καὶ μαγειρικήν, νὰ εἰξεύρῃ ὅσα στολίζουν μίαν νέαν, ἀλλὰ καὶ ὅσα εἶνε χρήσιμα.

Ἡ μητέρα της λοιπὸν μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα ἀφίνει εἰς αὐτὴν τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ μαγειρείου. Τότε φαίνεται τί λαμπρὸ κορίτσι εἶνε ἡ Ἀρσινόη. Δὲν κάμνει τὴν δουλειὰν ἐκείνην ὡς ἀγγαρείαν, ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν καρδιάν της.

Ἰδέτε τὴν μικρὰν μαγείρισσαν. Ἀνέβῃ εἰς ἓν σκαμνὶ διὰ νὰ φθάσῃ· εἰς τὸ μισόγυμνο χέρι της κρατεῖ τὸ κουτάλι καὶ παρατηρεῖ τὸ φαγητόν που βράζει.

Εὖγε, καλή μου Ἀρσινόη, σὺ ἐννόησες πῶς εἰμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχὴς εἰς τοῦτον τὸν κόσμον καὶ νὰ κάμνῃ καὶ τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς· ἐνόησες ὅτι διὰ τοῦτο φθάνει νὰ κάμνῃ κανεὶς μὲ εὐχαρίστησι ὅ,τι δουλειὰ πρέπει νὰ κάμνῃ, εἴτε μεγάλη εἶνε εἴτε μικρή, εἴτε σπουδαία εἴτε ταπεινή.

Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 166).

Ὅτε ὁ Μιχαλιὸς ἔφθασε ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ἀνάκτορον καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν βασιλέα. Ὅτε εἶπεν εἰς τοῦτον ὅτι ἦλθε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν βασιλοπούλαν, εἰς ὑπηρέτης τὸν εἰσήγαγε εἰς δωμάτιον, ὅπου δύο ἄνθρωποι ἐπλησίασαν πρὸς αὐτὸν μὲ τακεινὰς ὑποκλίσεις. Ὁ εἷς ἦτο ὁ κουρεὺς καὶ ὁ ἄλλος ὁ ῥάπτης τῆς αὐλῆς.

Εὐθὺς ὡς ὁ Μιχαλιὸς ἐνόησε τὸν σκοπὸν των, ὅτι ὁ μὲν εἷς ἤθελε νὰ ἀποκόψῃ τὴν ὡραίαν ξανθὴν κόμην του καὶ νὰ την ἀντικαταστήσῃ διὰ πουδραρισμένης περούκας, ὁ δὲ ἄλλος νὰ τῷ φορέσῃ βραχείας περισκελίδας, μετάξινα περιπόδια, πέδιλα μὲ φιόγκους καὶ νὰ τῷ δώσῃ ἓν μικρὸν ξίφος ὅλως διόλου ἀκίνδυνον, ἀνέκραξε:

— Φύγετε ἀπ' ἐδῶ!

Τόσο δὲ τρομερὰ ἦτο ἡ φωνή του ὥστε ὁ ῥάπτης καὶ ὁ κουρεὺς καταληφθέντες ὑπὸ τρόμου, ὥρμησαν νὰ ἐξέλθωσι καὶ οἱ δύο συγχρόνως, ἀλλὰ συγκρουσθέντες ἐκρημνίσθησαν μαζὶ ἐκ τῆς κλίμακος.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ὁ μέγας αὐλάρχης παρακολουθούμενος ὑπὸ εἴκοσι αὐλικῶν θεραπόντων. Ἦλθε δὲ ὠχρὸς καὶ τρέμων νὰ παρακαλέσῃ τὸν Μιχαλιὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς ἐπίσκεψιν τῆς βασιλοπούλας. Τὸν παρεκάλεσε δὲ προσέτι διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ ἐκβάλῃ τοὺς κτερνιστῆράς του, διότι ἡ βασιλοπούλα ἦτο τόσον νευρικὴ ὥστε ὑπῆρχε φόβος . . .

— Μπᾶ! θὰ της περάσῃ! εἶπεν ὁ Μιχαλιός. Ἐμπρός! Ὁ αὐλάρχης ἐπροχώρησε λοιπὸν τρέμων, παρηκολούθησαν δὲ οἱ θεράποντες ὁμοίως ἔντρομοι.

Ἐν ᾧ διήρχοντο μίαν μεγάλην αὐλήν, ὁ Μιχαλιὸς ἤκουσε θρηνώδεις κραυγάς, πλησιάσας δὲ εἶδεν ἄνθρωπόν τινα ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς καὶ δεμένον. Εἷς δήμιος ἔτυπτεν αὐτὸν διὰ χονδροῦ ἰνδοκαλάμου ἐπὶ τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν του, ὁ δὲ δυστυχὴς ἐφώναζεν ἐκ τοῦ πόνου.

— Σταθῆτε! εἶπε διὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς ὁ Μιχαλιός. Διατί βασανίζετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

— Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς μυρεψοὺς τοῦ κήπου τῆς βασιλίσσης, εἶπεν εἷς τῶν ὑπηρετῶν, καὶ ἔκαμε ἓν μέγα σφάλμα· σήμερα τὸ πρωὶ ἔβαλεν εἰς τὰ τριαντάφυλλα εὐωδίαν μέντας, τὸ ὁποῖον ἐπείραξε παρὰ πολὺ τὴν πρώτην κυρίαν τῆς τιμῆς τῆς βασιλοπούλας.

— Ἀφῆστε ἐλεύθερον τὸν ἄνθρωπον! εἶπεν ὁ Μιχαλιὸς καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ἀνυψώνων τοὺς ὤμους του.

Ἔφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ κήπου· αἱ μεγάλαι θύραι ἠνεώχθησαν ἐπισήμως, ὁ δὲ αὐλάρχης ἀνήγγειλε τὸν Μιχαλιόν.

Ὅλη ἡ αὐλὴ ἐκάθητο καὶ ἐσχημάτιζε μέγα ἡμικύκλιον, τοῦ ὁποίου τὸ κέντρον ἀπετέλουν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα. Ἐνώπιον αὐτῶν ἦτο ἡ βασιλοπούλα. Πέριξ ἔλαμπον καὶ ἀπήστραπτον τὰ τεχνητὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποί. Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Μιχαλιός, ἀγανάκτησις κατέλαβε πάσας τὰς κυρίας, αἵτινες ἔκλινον πρὸς ἀλλήλας ψιθυρίζουσαι:

— Φοβερόν! φορεῖ τὰ διπά του τὰ μαλλιά!

Ἀλλ' ὁ Μιχαλιὸς δὲν ἐταράχθη διόλου, ἐπροχώρησε τολμηρῶς, ἐχαιρέτισε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ δι' αὐτὸν ὡρισμένον κάθισμα

Ἐπειδὴ ὅλην τὴν πρωΐαν εἶχεν ὁδοιπορήσῃ διὰ τοῦ δάσους ἀπέπνεεν ὑγιεινὴν εὐωδίαν πεύκης καὶ ἀγρίων ἀνθέων· ἀλλ' ἡ ἀσυνήθιστος ἐκείνη ὀσμὴ ἔκαμε τοὺς αὐλικοὺς νὰ ὠχριάσωσιν, ἔθεσαν δὲ πάντες εἰς τὴν ῥῖνα των φιαλίδιον γεμᾶτον ἀπὸ ἄρωμα.

Ἡ βασιλοπούλα μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἥσυχος ἐνώπιον τῆς πρωτοφανοῦς ἐκείνης καταστάσεως τῶν πραγμάτων καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀποτείνῃ τὰς τρεῖς ἐρωτήσεις ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μνηστῆρας:

— Ποῖος εἶνε ὁ ὡραιότερος κῆπος τοῦ κόσμου; ἠρώτησε κατ' ἀρχάς.

Ἕως τώρα, ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἀπετείνετο ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀπεκρίνοντο περίπου διὰ τῶν ἑξῆς λέξεων:

— Ἐδῶ εἶνε, χαριτόβρυτος ἡγεμονίς· ἂν δὲ ἐπιτρέπετε εἰς τὸν δοῦλόν σας νὰ ἐκφράσῃ τὴν ταπεινήν του γνώμην θὰ σας εἴπῃ ὅτι τὸν κῆπον τοῦτον θεωρεῖ ὡς ἀδάμαντα, καὶ ὅτι ὁμοιός του δὲν εὑρίσκεται εἰς κανὲν μέρος τῆς γῆς, οὐδὲ εἰς τὰς Ἰνδίας ἀκόμη, τὸν τόπον τῶν θαυμάτων.

Ἀλλ' ὁ Μιχαλιὸς ἰδὼν μὲ περιφρονητικὸν βλέμμα πέριξ του·

— Ἐλᾶτε εἰς τὸ δάσος, βασιλοπούλα. Ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε μεγάλα δένδρα νὰ ὑψώνωνται πρὸς τὸν οὐρανόν. Κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν των βόσκουν αἱ δορκάδες. Ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε πηγάς, αἱ ὁποῖαι ἀναβρύουν ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ ἄνθη ἄγρια εἰς πᾶν βῆμα. Αὐτὸς εἶνε κατὰ τὴν γνώμην μου ὁ καλλίτερος κῆπος τοῦ κόσμου. Αὐτὰ ἐδῶ εἶνε χρωματιστὰ ὑαλία, ἄλλα νόστιμα καὶ ἄλλα ἀηδῆ

Ἡ βασιλοπούλα ὠχρίασε. Αἱ κυρίαι τῆς αὐλῆς ἀνέκραξαν: «Φρίκη!» οἱ δὲ αὐλικοὶ ἐψιθύρισαν μεταξὺ τῶν ὀδόντων: «Πρόστυχε!» ὄχι δὲ δυνατὰ διότι ὁ Μιχαλιὸς ἐνέπνεεν εἰς αὐτοὺς ἀπερίγραπτον τρόμον.

Ἔξω ἠκούσθη κρότος ὡς νὰ ἔπεσε κεραυνός.

Ἡ βασιλοπούλα ἀπηύθυνεν εἰς τὸν Μιχαλιὸν δευτέραν ἐρώτησιν:

— Ποῦ λάμπει ὁ λαμπρότερος ἥλιος;

Ὅσοι ἤρχοντο ἕως τώρα διὰ νὰ τιμήσωσι τὴν χεῖρα τῆς βασιλοπούλας προσέβλεπον τὸν τεχνητὸν ἥλιον μὲ θαυμασμόν, ἐπήνουν τὸ γλυκύ του φῶς, ἐδήλουν ὅτι οὐδέποτε εἶδον ὅμοιον· ἀλλ' ὁ Μιχαλιὸς ἀπήντησε·

— Ἕνας καὶ μόνος ἥλιος ὑπάρχει· αὐτὴ ἐδῶ ἡ μηχανὴ εἶνε μεγάλη λάμψις τοῦ λαδιοῦ.

Ἡ βασιλοπούλα ἔγινεν ὠχρὰ ὡς νεκρὰ. Δεκατρεῖς ἀπὸ τὰς κυρίας τῆς τιμῆς καὶ πέντε αὐλικοὶ ἐλιποθύμησαν· οἱ ἄλλοι ἥρπασαν τὰς σπάθας των, ἀλλ' ἀμέσως τας ἐπανέθηκαν εἰς τὴν θήκην τοσοῦτον φρονίμως ποιοῦντες. Φοβερὸς κρότος ἠκούσθη τότε, σείων τὴν αἴθουσαν μέχρι τῶν θεμελίων της.

Ὅτε οἱ ἐν αὐτῇ συνῆλθον ὀπωσδήποτε, ἡ βασιλοπούλα προέτεινε τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν. Ἐγερθεῖσα ἐκ τῆς θέσεώς της καὶ προχωρήσασα βήματά τινα εἶπε:

— Ποία εἶνε ἡ ὡραιοτέρα βασιλοπούλα τοῦ κόσμου;

Νεκρικὴ σιγὴ ἐπῆλθε. Οἱ αὐλικοὶ ἠθέλησαν ν' ἀναπνεύσωσι καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ ἐσιώπων, διότι ὁ μηχανισμὸς εἶχε ξεκουρδισθῆ.

Ὁ Μιχαλιὸς ἀπεκρίθη.

— Ἐταξείδευσα πολύ, ἀλλὰ δὲν εἶδα ὅλας τὰς βασιλοπούλας τοῦ κόσμου· δὲν εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ εἰπῶ γνώμην· σας ὅμως ὁμοιάζετε μὲ σκιάχτρο ἀπ' αὐτὰ ποὺ στήνουν εἰς τὰ χωράφια διὰ νὰ φοβερίζουν τὰ πουλιά.

Τώρα πλέον ὅλοι οἱ αὐλικοὶ ἀρχοντικοὶ καὶ θηλυκοὶ ἐλιποθύμησαν, ἡ βασιλοπούλα ἔπεσεν ἔξαλλος ἐπὶ τοῦ κρεβατίου θίσματός της, τοῦτο ὅμως δὲν ἠμπόδισε τὸν Μιχαλιὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡσύχως·

— Ἐβάλατε ἕνα φοβερὸν ὄγκον ψευδοτικων μαλλιῶν εἰς τὴν κεφαλήν σας καὶ ἐπουδραρίσατε τόσον πολὺ τὰ μαλλιά αὐτὰ ὥστε εἶνε λευκὰ ὡσὰν καμμένα γραίας. Τὸ πρόσωπόν σας εἶνε βαμμένον. Τὸ σῶμά σας τὸ ἔχετε σφιγμένον εἰς τὴν μέσην τόσον ποὺ ὁμοιάζετε μὲ σφήκα. Εἶσθε ἡ ἀσχημοτέρα βασιλοπούλα ἀπὸ ὅσας ἔχω ἰδῆ.

Ὁ κεραυνὸς ἐξηκολούθει νὰ βροντᾷ μὲ τόσην δύναμιν ὥστε ἡ αἴθουσα ἐκλονίσθη καὶ οἱ τοῖχοι κατέπεσον· τὴν στιγμὴν ἀνήρπασε δυνατὸς ἀνεμοστρόβιλος συγχρόνως δὲ τόση ὁρμητικὴ βροχὴ ἔπεσε ὥστε ὅλος ὁ τεχνητὸς ἐκεῖνος κῆπος κατεστράφη.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ταραχὴ ἐκείνη κατέπαυσεν, ὁ ἥλιος ἀνεφάνη, καὶ μία γαλοπρεπὴς ἶρις ἀνυψώθη εἰς τὸν οὐρανόν· ἐκεῖ δὲ ὅπου ἦτο ἕως τώρα ὁ φεύδης κῆπος, ἐφάνη ἀληθὴς κῆπος μὲ πραγματικὰ δένδρα καὶ ἄνθη κανενὸς χρώματος καὶ πάσης εὐωδίας. Μικρὰ ρυάκια ἔτρεχον ψιθυρίζοντα, ἐντὸς

τῶν φυλλωμάτων ἀληθεῖς ἀηδόνες ἐκελάδουν μελῳδικώτατα. Ἡ βροχὴ κατέπαυσε καθ' ὁλοκληρίαν, ἥλιος δὲ ἀκτιβόλος διέχυνε τὸ γλυκύ του θάλπος· ἀλλὰ τί ἀπέγινεν ἡ βασιλοπούλα καὶ οἱ αὐλικοί;

Ἡ βροχὴ παρέσυρεν ὅ,τι ψευδὲς εἶχον ἐπ' αὐτῶν.

Αἱ κυρίαι ἐφόρουν τώρα ἐσθῆτας ἐξ ἀφάσματος μαλακοῦ, ἡ δὲ κόμη των, φυσικῶς κτενισμένη, εἶχε τὸ φυσικὸν χρῶμα της. Ἀλλ' ὡραιοτέρα πασῶν ἦτο ἡ Μοργάνη, καὶ πρώτην φορὰν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ χωρὶς νὰ ψευσθῇ, ὅτι ἦτο ἡ ἐλκυστικωτάτη βασιλοπούλα τοῦ κόσμου. Αὐτὴ ἦτο καὶ ἡ γνώμη τοῦ Μιχαλιοῦ, διότι ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα καὶ ἐμνηστεύθησαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθε ὁλόκληρος ἡ αὐλὴ ἐν μεγάλῃ στολῇ νὰ συγχαρῇ τοὺς δύο μνηστευθέντας. Ὁ γάμος ἔγινε μεγαλοπρεπέστατος, ὅτε δὲ μετά τινα χρόνον ἀπέθανεν ὁ βασιλεύς, τὸν διεδέχθη ὁ Μιχαλιός. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀπέθανε καὶ ὁ πατήρ του, προσεκάλεσε τοὺς ἀδελφούς του, καὶ διώρισεν αὐτοὺς διοικητὰς μεγάλων ἐπαρχιῶν· μόνον δὲ χάριν διασκεδάσεως ἐψάρευον ἀκτοὶ κάποτε.

Ὁ Μιχαλιὸς καὶ ἡ Μοργάνη ἔζησαν εὐτυχεῖς καὶ ἀπέκτησαν πολλὰ παιδιά. Τὰ ἄρρενα ἦσαν ῥωμαλέα καὶ εἰλικρινῆ ὡς ὁ πατήρ των, τὰ δὲ κοράσια τόσον χαριτωμένα ὅσον ἡ μήτηρ των.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Εἷς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων βιομηχάνων μεταξωτῶν ὑφασμάτων τῆς Λυὼν ἦτο ὁ κ. Ροβισένης, γνωστότατος ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐξαίρετον ποιότητα τῶν ὑφασμάτων του ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ εὐγενῆ αὐτοῦ αἰσθήματα.

Πολλαὶ ἀγαθοεργίαι καὶ γενναιοπραξίαι ἀνεφέροντο περὶ αὐτοῦ· πρὸ τινων δὲ μηνῶν εἶχε σώσῃ ἐκ βεβαίου κινδύνου δύο παιδία, τὰ ὁποῖα θέλοντα νὰ λούσθῶσιν εἰς τὸν Ῥοδανὸν χωρὶς νὰ γνωρίζωσι νὰ κολυμβῶσι, θὰ ἐκνίγοντο ἀφεύκτως ἂν δὲν ὥρμα ὁ κ. Ροβισένης εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ τὰ σώσῃ.

Πρὸ μικροῦ δὲ ἔσωσεν ἄλλην ζωήν, τοῦ φίλου μας Ἐλευθέρη.

Αὐτὸς ἦτο πράγματι, ὅστις τῇ βοηθείᾳ σχοινίνης ἀναβάθρας, ἐξεκρέμασεν ἐκ τῆς ὑδρορρόης τὸ δυστυχὲς παιδίον καὶ μετέφερεν αὐτὸ εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ἐπὶ κλίνης πολυτελοῦς ἀνεπαύετο τὸ παιδίον, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ προσκεφαλαίου στηρίζων, προσκεφαλαίου ἐστολισμένου διὰ τριχάπτων καὶ καταλεύκου, τὸ ὁποῖον ἤδη ἐμαύρισεν ἡ ἀσβόλη τῆς μορφῆς τοῦ νεαροῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ.

Ἄνθρωπός τις μὲ ξανθὸν γένειον καὶ προσήγορος ἔκυπτεν εἰς τὸ στῆθος τοῦ παιδίου.

Ἦτο ὁ ἰατρός· πέριξ αὐτοῦ ἀκίνητοι, κρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν των, μὲ ἔκφρασιν ἀνησυχίας εἰς τὰ πρόσωπά των ἵσταντο ὁ κ. Ροβισένης, ἡ σύζυγός του, καὶ ἡ μικρά του κόρη.

Ἐξαφνα ὁ ἰατρός, ὅστις ἐκράτει μεταξὺ τῶν δύο δακτύλων του τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς τοῦ Ἐλευθέρη καὶ ἐφαίνετο πολὺ ἀνήσυχος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἀπέθηκεν ἡσύχως ἐπὶ τῆς κλίνης τὴν χεῖρα τοῦ μικροῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ, ἔπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν κ. Ροβισένην:

— Ἀναπνέει, εἶπε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς· ἀλλὰ εὐθηνὰ τὴν ἐγλύτωσε· μετὰ πέντε λεπτά, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν θὰ ἐκρημνίζετο κάτω, θὰ ἐπάγωνεν ἀπὸ τὸ κρύο.

Ἔπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἵστατο πλησίον τῆς κλίνης μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους:

— Καὶ ἄλλην φορὰν νὰ συλλογίζεσθε, ὅτι ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν ἑνὸς πουλιοῦ.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον μαντεύετε βέβαια ποῖον ἦτο, ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

Ὁ Ἐλευθέρης ἤρχισε νὰ κινῆται, οἱ ὀφθαλμοί του ἠνοίγοντο ἀλλ' ἔκλειον ἀμέσως μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποστῶσι τὸ φῶς. ἐν τούτοις, ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ αἷμα ἀνέλαβε τὴν κυκλοφορίαν του· ἡ δύναμις ἐπανῆλθε μετὰ τῆς ζωῆς εἰς τὰ δύσκαμπτα μέλη, ἡ δὲ ἀνάρρωσις ἦτο πλέον ζήτημα ἡμερῶν.

Ἡ πρώτη λέξις, εὐθὺς ὡς συνῆλθε, ἦτο τὸ ὄνομα τῆς θετῆς ἀδελφῆς του· ἀλλὰ δυστυχῶς, οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τῷ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην περὶ αὐτῆς πληροφορίαν.

Ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ ἐκίνησε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Ροβισένη καὶ τῆς οἰκογενείας του. Τῷ ἐπρότειναν νὰ γνωστοποιήσωσιν εἰς τοὺς θετοὺς γονεῖς του τί συνέβη, διὰ νὰ ἔλθωσι νὰ τον παραλάβωσιν· ἀλλ' ὁ Ἐλευθέρης καθικέτευσεν αὐτοὺς νὰ μὴ πράξωσι τοῦτο.

Πῶς νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτοὺς χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί ἀπέγινεν ἡ Μυάνα; Πῶς νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον αὐτῶν:

Οἱ νέοι φίλοι του εὗρον ὀρθὰς τὰς παρατηρήσεις του, ἕως ὅτου δὲ λάβωσιν ὁριστικήν τινα περὶ τοῦ μέλλοντός του ἀπόφασιν, ὁ κ. Ροβισένης, ὅστις ἠσθάνετο κολλὴν συμπάθειαν πρὸς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ὀλίγον ἔλειψε νὰ φονεύσῃ μία ἀπερισκεψία τῆς μικρᾶς θυγατρός του, τὸ παρέλαβεν εἰς τὸ μέγα ἐργοστάσιον αὐτοῦ.

Ὁ Ἐλευθέρης ἀρκετὴν κλίσιν ἔχων πρὸς τὰς μηχανάς, εὐχαριστήθη πολὺ ἐκ τοῦ νέου ἐπαγγέλματος, καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τοῦτο ἦτο πολὺ προτιμότερον τοῦ ἄλλου τὸ ὁποῖον ἐξήσκει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Γιάννακα.

Ἂν ἐπανεύρισκε τὴν Μυάναν θὰ ἐπέστρεφε πρὸς τὸν Φιλήτορα καὶ τὴν Ἀναστασίαν. Ἀλλὰ πᾶσαι αἱ προσπάθειαί του πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῆς ἀπέβησαν μάταιαι. Εὐθὺς ὡς συνῆλθε καὶ ἠδύνατο νὰ βαδίζῃ, διηυθύνθη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Γιάννακα, ἀλλ' ἐκεῖ ἔμαθεν ὅτι οὗτος ἔγινεν ἀφαντος μετὰ τῶν μικρῶν καπνοδοχοκαθαριστῶν του· ἔκτοτε οὐδεὶς τον εἶδε. Ποῦ ἐπῆγεν ἀρά γε;

Ἐν ᾧ δὲ περίλυπος ἐπιστρέφει ὁ Ἐλευθέρης εἰς τὸ ὑπόστεγον δωμάτιον, τὸ ὁποῖον γενναιοφρόνως παρεχώρησε πρὸς αὐτὸν ὁ κ. Ροβισένης, ἂς ἴδωμεν τί ἀπέγινεν ἡ Μυάνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

— Ντέ, Σταχτερή!

— Ἐμπρὸς λοιπόν!

— Αἴ, ἂν πάγῃ ἔτσι ἡ δουλειὰ δὲν θὰ φθάσωμε ἀπόψε εἰς τὸ σπίτι, εἶπε χονδρὴ φωνή.

Ἔτσι ποῦ πάγει ἡ Σταχτερή, βέβαια! ἀπήντησεν ἄλλη φωνὴ γλυκυτέρα ἀλλὰ βραχνὴ ἀπὸ καταρροήν.

— Ντέ, Σταχτερή!

— Ἐμπρὸς δά, ὅσον γρηγορώτερα περπατῆς τόσῳ γρηγορώτερα θὰ πᾷς 'ς τὸ σταῦλο.

Τοιουτοτρόπως συνωμίλουν ὁ Λαδουσέτης καὶ ἡ σύζυγός του, ἐπιτρέφοντες εἰς Λυὼν μὲ τὸ ἁμάξιόν των, γεμᾶτον μὲ πολλὰ κενὰ δοχεῖα ἐκ λευκοσιδήρου.

Ἦσαν γαλακτοπῶλαι ἔκ τινος προαστείου καὶ ἐπέστρεφον ἀφ' οὗ ἐπώλησαν τὸ γάλα των.

Ἀπὸ ἑνὸς τετάρτου ἤδη ἡ χιὼν ἔπιπτε πυκνοτάτη, καὶ ἐσκέπαζε πᾶν ἴχνος δρόμου.

Κατὰ διαλείμματα λοιπὸν ἡ ἅμαξα ἐβυθίζετο εἰς λάκκον, καὶ προσέκρουε εἰς λίθον τινά, ἐκ τοῦ κλονισμοῦ δὲ ὅστις ἐπήρχετο, τὰ δοχεῖα συνεκρούοντο πρὸς ἀλλήλα καὶ ἀπετέλουν ἰσχυρὸν κρότον.

Ἡ Σταχτερὴ ἐβάδιζεν ὅσον ἠδύνατο ταχύτερον· οἱ μυκτῆρες της πρὸς τὴν γῆν ἐστραμμένοι ἐξέβαλλον ἀτμόν, ὡς μηχανὴ ὑπερθερμανθεῖσα. Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἔμελλον νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ χωρίον, ἀλλ' αἴφνης ἡ Σταχτερὴ ἐκίνησε μὲ δύναμιν πλαγίως τὴν κεφαλήν της καὶ ἐστάθη.

— Ντέ, Σταχτερή! ἀνεφώνησεν ἐπιτακτικῶς ὁ Λαδουσέτης.

Καὶ ἡ μάστιξ κατῆλθεν ἐπανειλημμένως ἐπὶ τῶν νώτων τῆς Σταχτερῆς.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διδάσκαλος (πρὸς τὸν Τάκην φέροντα ὄπισθεν καὶ τὴν σάκκαν του).

— Ἔλα νὰ δοῦμαι! ἐνθυμεῖσαι ὅσα τόσην ὥραν χθὲς σοῦ ἔλεγα; Ἐκ δεξιῶν σου ἔχεις τὸν βορρᾶν, ἐξ ἀριστερῶν τὸν νότον, ἐμπρὸς τὴν δύσιν καὶ ὄπισθεν; . . .

Τάκης (μετά τινα σκέψιν) — Τὴν σάκκα μου διδάσκαλε!

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

* * *

Τὸν Κωστάκην ἐρωτᾷ ὁ θεῖος του, θέλων νὰ ἴδῃ τὰς προόδους του εἰς τὴν ἀριθμητικήν:

— Τί καλεῖται διαίρεσις, Κωστάκη;

— Σεῖς τὸ ξεύρετε, θεῖε;

— Βεβαίως.

— Αἴ, λοιπόν, ἀφοῦ τὸ ξεύρετε τί μ' ἐρωτᾶτε;

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωϊοπούλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 8 Ἰουλίου ἐ. ἔ.

471. Συλλαβόγριφος.

Τρία μονάχα γράμματα κοντὰ κοντὰ ἂν θέσῃς, ἓν κράτος εὐρωπαϊκὸν θὰ συναποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δευρέου Ἵππου.

472. Λεξίγριφος.

Θεὸς εἶνε τὸ πρῶτον μου, ὅρμος τὸ δεύτερόν μου. καὶ πόλις τις γειτονικοῦ κράτους τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδελίδος.

473. Στοιχειόγριφος.

Ἐὰν εἰς ἓν ἐπίρρημα κεφαλὴν κι' οὐρὰν κολλήσῃς θεὸν τῆς ἀρχαιότητος ἀμέσως θ' ἀναστήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Ἀεδοπούλου.

474. Αἴνιγμα

Εἶμ' ὑψηλή, εἶμαι λιγνή, λευκὰ ἐνδεδυμένη. μὲ στέφανόν με βλέπετε χρυσοῦν στεφανωμένην. Χρυσοῦν! πλὴν φεῦ! ἀντὶ χαρᾶς αὐτὸς νὰ με πληρῇ τὴν ὕπαρξίν μου βαθμηδὸν τὸ στέμμα ἀφαιρεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου Κύκνου.

475. Δημῶδες αἴνιγμα

Γύρω γύρω θάλασσα καὶ στὴ μέση εἶνε ξηρὰ κ' εἰς τὸ μέσο τῆς ξηρᾶς φωτερὸ δενδράκι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυκλαμιᾶς.

476. Μωσαϊκόν.

Ὁ Μινώταυρος τῆς Κρήτης, οἱ πλανῆται τ' οὐρανοῦ, ἡ τρικέφαλος Ἑκάτη, οἱ ἀρχαῖοι ἡγεμόνες ὁ περίφημος Φειδίας, οἱ χλοάζοντες λειμῶνες, οἱ χρωστῆρες τῶν ζωγράφων, ὁ ναὸς τοῦ Ἰανοῦ, περιέχουσι στοιχεῖα, ἅπερ πρέπει νὰ ζητήσῃς, ὅπως ἄρχοντα ἀρχαῖον Ἀθηναῖον σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σοφιανοῦ Ν Νεράντζη.

477. Κυβόλεξον.

Νὰ σχηματισθῇ κυβόλεξον ἐκ τεσσάρων λέξεων διὰ τῶν γραμμάτων. ΑΑΔΕΕΗΗΚΚΟΟΡΡΣΣΤ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπεντχόδεν.

478. Ἀστήρ.

+ + +
+ + +
+ + + + +
+ + +
+ + +

Οἱ σταυροὶ νὰ ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ὁριζοντίως καὶ καθέτως νὰ ἀναγιγνώσκωνται πτηνῶν ὀνόματα διαγωνίως δὲ χώρας τῆς Ἀσίας καὶ νήσου Ἑλληνικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Θαλασσοκράχου.

479—480. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ *Τῆνος* δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Πάρος*.
2. Ὁ Κύδρος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Κάδμος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους του Μαθηματικοῦ.

481. Πυραμίς.

+ Οἱ μὲν σταυροὶ νὰ ἀντικατα-
+ θῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως
+ ὥστε ν' ἀναγιγνώσκεται τὸ
+ ὄνομα πρωτεύουσης εὐρωπαϊ-
+ κοῦ κράτους οἱ δὲ ἀστερίσκοι τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα χρησιμωτάτου μετάλλου, αἱ κατόπιν τέσσαρες τὸ ὄνομα θεοῦ, οἱ δὲ δύο ἀνωτέρω ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Αἰόλου.

482—485. Μαγικὴ συλλαβή.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Σκῆλος, ἀργός, γάλα, κράτος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

486—491. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσον τὰ ὀνόματα στρατηγῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

1, Μελκισθῆτος. 2. Δετισκρίας. 3, Βικηδάλιας. 4, Κιρῆπλες. 5, Τιδιλάμης. 6, Δανεπιμόνεας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκδωμένου Ποντικοῦ.

492. Φιλολογικὴ ἐρώτησις.

Ποῖον εἶνε τὸ πρῶτον τυπωθὲν ἑλληνικὸν βιβλίον καὶ ὑπὸ τινος συνεγράφη;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

493. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι πρωτεύουσαν Εὐρωπαϊκοῦ κράτους, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1, Νομοθέτης. 2, Ὄρος. 3, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 5, Ἤπειρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυμαικοῦ Ἀριστόφανους.

494. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος.

1, Θηρίον. 2, Νῆσος τῆς Μεσογείου. 3, Πτηνὸν σαρκοφάγον. 4, Πτηνὸν οἰκιακόν. 5, Θεός. 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 7, Κράτος Εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Παπαγιάννου Π. Πετρίτου.

496. Φωνηεντόλιπον.

Τ-μν-σματς-στς-τρφ-τς-δ-ψχς-λγς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Λεύκης.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 29 Ἀπριλίου ἐ. ἔ.

372. Ἀνακρέων (ἀνά, Κρέων). — **373.** Πόνος, ὄνος. — **374.** Ὁ ὠρωδείκτης καὶ ὁ λεπτοδείκτης. — **375.** Ἡρακλῆς.

376.

Α	
ΠΑΝ	
ΑΙ ΜΟΣ	
ΣΙΚΙΝΟΣ	
ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ	

377.—378. 1, Αἶνος. 2, Μόσχα. — **379-380.** 1, Ὥρα, ὥρας, Ἥρας, ἥρος, ὅρος, ὅλος, ἕλος, ἔτος.—2, *Κύων*, *κίων*, Ἰων, ἴον, Ἴος, οἶος, ὅλος, ἄλλος, ἀλός, Ἀλῆς, γαλῆς, γαλῆ. — **381** — **385.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος τ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: τρέχω, ἀτμός, πατρίς, τέλμα, ἀκτή. — **386.** ΑΘΗΝΑ, ΝΗΣΣΑ (1, ΑντίριοΝ. 2, ΘρᾶκιΚΗ. 3, ΗρόδοτοΣ. 4, ΝεῖλοΣ. 5, ΑκακιΑ). **387.** Ὁ ἄεργος δὲν ἀναπαύεται, κουράζει καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτόν του. — **388.** Ὁ πηλὸς ἂν μὴ δαρῇ κέραμος οὐ γίγνεται.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[Βιβλία διὰ οἰκογενείας καὶ παιδία. Ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ κυκλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Βαϊτὰν Ζεράν ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον . . . . . δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις *Ἀρ. Π. Κουρτίδου*, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηρὸν ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθέντες Ἐπαγωγότατα καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν ὑπὸ *Α. Καταζήνου*. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουΐζης Ἀλκοτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωΐδος καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικοὶ Διάλογοι ὑπὸ *Αἰμιλίου Ἐμμανουήλ μέου* (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ *Ν. Π. Παπαδοπούλου*. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύσωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ Πυρετοπώλης ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* ἐξελληνισθὲς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον . . . . . δρ. 3,50

— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1895—3717.